

QUAN LA NEUS VA FER DIVUIT ANYS

El dugueren a casa sent un cadell d'una setmana mal comptada, tot just desmamat a corre-cuita, perquè arribés a l'aniversari de la Neus. Volien fer-li a la nena una gràcia, tenint en compte que el metge no els assegurava que arribés a l'any vinent. El pare de la Neus va empènyer el gosset a treure el caparró de la capsa, deixada damunt ja taula del menjador amb tota la solemnitat que es mereixia. Va ser festa major per a tothom menys per a la pobre bèstia, esclar, que només feia que somicar com una criatura, tremolant de por fins que la Neus se'l va afillar, protegint-lo amb els seus bracets escanyolits i insegurs. Per fi havia trobat un ésser més feble i espantat que ella, fent-la sentir de cop necessària i desvetllant-li un fort i desconegut, fins llavors, sentiment protector.

A partir d'aleshores, el cadell es va convertir en un apèndix de la Neus que, fins i tot, se'l va posar al llit desobeint la histèrica i categòrica prohibició de sa mare, la qual s'havia posat tossuda portant-li la contrària, tot i que ho feia ben a contracor, només perquè pensava que el gos podia encomanar-li a la nena alguna malaltia si dormia amb ella. L'estira i arronsa entre la Neus i els seus pares va durar fins que el metge els va assegurar que, parant una mica d'atenció, la intimitat entre la nena i en Xispa – així va batejar-lo, sense demanar parer a ningú –, podia tenir efectes beneficiosos.

La Neus patia una d'aquestes merdoses malalties modernes, de les quals se'n saben poques coses perquè si no emprenyen prou a gent d'upa, les farmacèutiques diuen que no els hi surten els comptes per investigar i trobar-hi remei. Una malaltia que, això sí que ho sabien els seus pares amb maleïda certesa, la neularia en pocs mesos. Per això, li donaven tots els capricis que es podien permetre i més, procurant que l'esllanguiment irremeiable de sa vida fos el màxim de suportable i li passés el més desapercbut possible, com si es tractes d'un somni de fades, entre coixins de plomalls.

Vet-aquí, però, que ben aviat els pares i el germà gran van adonar-se que alguna cosa entre el gosset i la Neus no girava rodó, ja que malgrat el cadell no podia ser més festós amb tots els de la casa, de sobte tenia reaccions una mica estrambòtiques. Per exemple: trigava a obeir quan se'l cridava, llevat que qui ho fes s'hagués palplantat davant del seu nas. El veterinari els ho va aclarir en quatre paraules, després d'un simple examen: en Xispa sordejava de naixement. El pare de la Neus, al escoltar aquell diagnòstic es va sentir estafat, i en un primer rampell decidí tornar el cadell a la gossera d'on havia sortit. El pare era un home d'idees fixes i radicals: - **El que vulgui fotre'm a mi, encara ha de néixer** – assegurava sempre, tant a la feina com a casa, molt refiat, cofoi i gelós de la seva murrieria.

Davant aquella sorpresa inesperada, la veritat sigui dita, tothom es va disgustar molt de que en Xispa fos un gos tarat i, en principi, tampoc no els hi venia d'aquí retornar la pobra bèstia a la botiga que els hi havien encolomat per sà i, a més a més, a preu d'or. Sort en va tenir el pobre cadell que la Neus se'l va arrapar al pit amb tanta força, que no hi hagué manera humana d'arrancar-li-ho dels braços. Fins i tot un cadell tan dolç, inexpert i indefens com aquell, va treure el geni i, segurament per instint, va fer veure que ensenyava unes dents, que encara no li havien sortit, als que pretenien separar-lo de la seva mestressa. En vistes del drama que s'anava congriant, el pare de la Neus va arronsar-se d'espatlles abatut i, empassant-se la ràbia i l'orgull matxucat, va assegurar solemnement que no el tornaria pas, que la nena se'l podia quedar, sord i tot.

Ho féu per amor a sa filla, però conscient que mai més al cadell se'l podria a mirar com abans, perquè era d'aquella mena de persones que voldrien que tot el que toquen o compren sigui tan perfecte, emmidonat, verge i radiant, que s'exposen a perdre, per un simple punt d'honor, l'afecte tendre, franc i pur de les criatures escantonades, sense que elles en tinguin cap culpa, per qualsevol discapacitat. La Neus, per desgràcia, no ha arribat a fer els dinou anys, però en Xispa encara trisca per la casa i se l'estimem molt perquè és el record més entranyable que els hi queda d'una filla que va morir just després de fer els divuit anys. A l'edat que les seves amigues començaven a viure.

